

«І НА ТІМ РУШНИЧКОВІ ОЖИВЕ ВСЕ ЗНАЙОМЕ ДО БОЛЮ»

Вона весь вік вишивала рушники для душі.
У нинішньому році вперше вишила... для продажу

Жителька с.Бокійма М. І. Ковальчук - особистість неординарна. І безмежно талановита. Має хист до поезії. До музики. До організації мистецьких заходів, за що, між іншим, ще за радянських часів, коли очолювала місцевий будинок культури, була відзначена орденом «Знак пошани». А найбільша розрада для її душі, звичайно, вишивання. Причому, вишиває бокіймівчанка своїм власним оригінальним способом. Бере полотно, розмальовує його, а вже опісля по намальованому накладає нитковий візерунок.

Переважно Марія Іванівна вишиває гладдю. Хрестиком рідше, але обов'язково, коли використовує чорно-білі тони. Зрештою, завжди її вишиванки виходять дивовижними, як райські писанки.

Недавно завітала до майстрині знайома землячка. Бідкалася, що дочка виходить заміж у Німеччину. Отож, хотілося б, щоб у далекому краю жив із нею український дух, щоб щось нагадувало про рідну оселю.

Зійшлися на тому, що кращого талісмана, ніж вишиті рушники, годі й шукати. Марія Іванівна намалювала узори, а довершила справу сама замовниця.

Більше того, коли її дочка Леся поселилася у німецьке обійстя, то порозвішувала вишиванки і по стінах, і над іконами. Прийшов її обранець Штефан з роботи додому і аж закликав на порозі від здивування. А потім неждано-негадано накликав сусідів - дивіться, мовляв, яка краса. Радості цього вечора у родині не було меж...

Приємно і Марії Іванівні Ковальчук від такого визнання і пошани. Зрештою, доброго слова за свої унікальні роботи вона заслужила від багатьох, кому дарувала кольорові орнаменти. За її щедрі подарунки для храмів не один раз звучали «Многії літа». До речі, у Війницькій церкві усі престולי вкриті саме її вишиванками.

Раніше Марія Іванівна якось байдуке ставилася до висловлювань, що мистецтво, окрім краси, повинно приносити ще й достаток. Із чоловіком заробляли

пристойно, мали певний гріш на прожиття. Тому й гадки навіть не виникало, щоб торгувати вишиттям.

Часи, на жаль, змінилися. Чоловік відійшов у небуття. Прожити на зароблену пенсію у 100 гривень практично неможливо. Відповідно і стали вишиванки товаром... Однак головне при цьому, щоб товар приносив радість, як, приміром, цьогорічним молодяттям, котрі замовили у Марії Іванівни «рушничок щастя», вишиванки на ікони. Вони довго не могли відірвати погляд від зачарованого сплетіння кольорів, а опісля, подивовані помірною ціною, запитали: «Ви не соромтеся, кажіть, може ми не доплатили, бо це ж справжні шедеври».

Зрештою, Марія Іванівна вірить, що минуться важкі часи, що натхнення й надалі не полишатиме її, що доживе до великої персональної виставки.

А достойних робіт у неї для такої виставки вистачить. Вистачить, по суті, уже й зараз, бо має вишиванок стільки, «що стін у хаті забракне, щоб їх розмістити». Дочекатися б...

Євген ЦИМБАЛЮК.